

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/64/2024
Identifikačné číslo spisu:	1117201621
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1117201621.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne CADIS, s. r. o., Bratislava, Biskupická 18, IČO: 35 682 639, zastúpenej advokátom Mgr. Richardom Trusinom, Bratislava, Háľkova 1, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-4C/7/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2023 sp. zn. 6Co/86/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. novembra 2020 č. k. 4C/7/2017-428 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody 138 438,33 eur spôsobenej pri výkone verejnej moci; žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2, § 9 ods. 1 a 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 až 3 a § 19 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách účinného do 31. marca 2002, ustanovením § 111 ods. 5 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovením § 34 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o znalcoch“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa mala vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s nezákonným úradným postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pri zápise Znaleckého ústavu elektrotechniky a informatiky FEI STU do zoznamu znalcov dňa 5. novembra 2001 ako znaleckej organizácie (ev. č. 900216) a dňa 4. novembra 2005 aj ako znaleckého ústavu (ev. č. 900007) bez toho, aby tieto subjekty mali právnu subjektivitu, pričom následne vyhotovili znalecký posudok č. 4/2012 v trestnom konaní vedenom vo veci trestného činu porušovania autorských práv k počítačovému programu (v ktorom žalobkyňa vystupovala v pozícii

poškodenej). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala kumulatívne splnenie zákonom požadovaných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, keď nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu, ani spôsobenej škody a najmä priamej príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a označeným nesprávnym úradným postupom. Žalobcom uplatnená škoda nevznikla v súvislosti s označeným nesprávnym úradným postupom pri vedení zoznamu znalcov, ale práve v dôsledku záverov znaleckého posudku č. 4/2012, s ktorými sa žalobca nestotožnil. K existencii nesprávneho úradného postupu súd prvej inštancie uviedol, že podľa zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách (účinného do 31. marca 2002) boli právnickými osobami aj fakulty vysokých škôl, a teda Znalecký ústav elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave bol 5. novembra 2001 (pod ev. č. 900216) zapísaný v súlade so zákonom ako právnická osoba. Práva a záväzky fakúlt prešli od 1. apríla 2002 na vysokú školu, v danom prípade na STU v Bratislave. Súd prvej inštancie konštatoval, že právna úprava nestanovuje náležitosti označenia znaleckej organizácie, resp. znaleckého ústavu a teda nevylučuje, aby bol v názve zapísaný znalecký ústav a označenie fakulty; týmto spôsobom bol 4. novembra 2005 do zoznamu znalcov zapísaný Znalecký ústav elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave ako znalecký ústav, ev. č. 900007. Keďže takýto zápis mohol pôsobiť mätúco, ministerstvo v roku 2014 upravilo označenie na STU v Bratislave; došlo teda len k úprave označenia, nie k výmazu subjektu zo zoznamu znalcov. K namietanému rozporu zápisu znaleckého ústavu ev. č. 900007 s § 6 ods. 1 písm. b) zákona o znalcoch súd prvej inštancie konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou, nakoľko z predložených dôkazov nevyplynulo, aké podklady malo ministerstvo pri zápise znaleckého ústavu a žalobkyňa takýto dôkaz v konaní ani nenavrhol. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani pri preukázaní výšky škody, ktorá mala pozostávať z nákladov za právne služby, znaleckej odmeny a výdavkov spojených s vývojom počítačového programu Edo-View. Uhradené sumy nákladov za právne služby (formou paušálu) nebolo možné verifikovať vo vzťahu ku konkrétnym právnym službám (a tým ani vyhodnotiť ich účelnosť), v prípade odborného stanoviska vypracovaného znalcom išlo taktiež o zmluvnú odmenu (a nie o náklady vypočítané podľa príslušnej tarify) a pri predložených výkazoch práce zamestnancov žalobkyňa nepreukázala, ktoré položky sa viažu na vývoj predmetného počítačového programu. V prípade uvedeného počítačového programu práve sama žalobkyňa preukázala, že rozsudkom Okresného súdu Košice I z 22. mája 2017 č. k. 31Cb/49/2011-2271 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2018 sp. zn. 2Cob/147/2017) v právnej veci žalobkyne GSoft-Consulting, spol. s r.o. proti žalovanej CADIS, s.r.o. o náhradu škody, súd zakázal žalovanej akékoľvek nakladanie s počítačovým programom Edo-View, uložil jej povinnosť odinštalovať/vymazať tento počítačový program zo všetkých svojich počítačov a zároveň nahradiť žalobkyňu škodu vo výške 7 667,73 eur za porušenie práv duševného vlastníctva žalobkyne k počítačovému programu Edo-View. Súd prvej inštancie poukázal tiež na konanie vedené na bývalom Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C/160/2015, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči znaleckým ústavom evidovaným pod č. 900007 a č. 900216 zaplata 5 000 eur ako náhrady škody spôsobenej zastavením trestného stíhania na základe znaleckého posudku č. 4/2012, ktoré súd zastavil pre nedostatok procesnej spôsobilosti žalovaných (pretože v čase podania žaloby 13. marca 2015, ako aj v čase rozhodovania súdu 18. októbra 2016 neboli už tak ako ich označila žalobkyňa zapísaní v zozname znalcov). Žalobkyňa tiež podala trestné oznámenia pre podozrenie z prečinu podvodu pri žiadosti o zápis Znaleckého ústavu elektrotechniky a informatiky FEI STU pod č. 900007 a č. 900216 do zoznamu znalcov a vypracovaní posudku č. 4/2012, pre podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a trestného činu podvodu spáchanými pracovníkmi ministerstva v súvislosti so zápisom do zoznamu znalcov, z trestného činu nepravdivého znaleckého posudku; všetky tieto trestné oznámenia boli odmietnuté. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil podľa § 255 ods.1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne neuplatnením si náhrady trov zo strany úspešnej žalovanej.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. apríla 2023 sp. zn. 6Co/86/2021 podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že vo veci neboli kumulatívne splnené podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa v konaní nepreukázala nesprávny úradný postup

ministerstva. Znalecký ústav fakulty elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave v čase podania znaleckého posudku č. 4/2012 v trestnom konaní spĺňal všetky administratívne požiadavky v zmysle zákona o znalcoch (bol zapísaný do zoznamu znaleckých ústavov pod ev. č. 900007 a k jeho výmazu nedošlo), a preto neobstojí námietka žalobkyne, že vyhotovený znalecký posudok má vady, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť. Navyše, zápis do zoznamu má iba evidenčnú povahu a nezakladá sám osebe oprávnenie znalcov na výkon funkcie. Skutočnosť, že žalobkyni mala podľa jej tvrdenia vzniknúť škoda spočívajúca v nákladoch na poskytnuté právne služby vrátane podaného znaleckého posudku za účelom analýzy znaleckého posudku č. 4/2012 nemá v danej veci žiadnu relevanciu. Odvolací súd konštatoval, že obsah odvolania nebol z hľadiska dôvodov v ňom uvedených spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie. Rozhodnutie o trovách konania odvolací súd právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne žiadnymi vzniknutými trovami na strane procesne úspešnej žalovanej.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP (nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že došlo k porušeniu princípu právnej istoty a odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe. Nižšie súdy úplne odignorovali žalobu v časti namietajúcej nesprávny úradný postup. Ministerstvo sa nepresvedčilo, či subjekt žiadajúci o zápis má právnu subjektivitu a zapísalo ho do zoznamu znalcov. Zápis znaleckého ústavu pod ev. č. 900007 nebol vykonaný na základe štatutárneho zástupcu STU BA. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaná ako povinná osoba podľa zákona o znalcoch vôbec nekonala vo veci podaného podnetu. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena ohľadne rozporu zápisu znaleckého ústavu pod ev. č. 900007 s ustanovením § 6 ods. 1 písm. b) zákona o znalcoch. Žalobkyňa predsa nemohla prosiť žalovanú, aby predložila podklady, z ktorých vychádzala pri zápise znaleckého ústavu, a tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala navrhnúť vykonanie takého dôkazu, je scestné. Poukazovala na to, že žalovaná počas celého konania nepredložila žiaden dôkaz vyvracajúci tvrdenia žalobkyne, a teda práve žalovaná je subjektom, ktorý neunesol dôkazné bremeno. Namietala nerešpektovanie právnych názorov vyslovených v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 7C/160/2015, ktorým súd zastavil konanie, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči znaleckým ústavom evidovaným pod č. 900007 a č. 900216 zaplata škody 5 000 eur; zastavenie konania bolo pritom odôvodnené chýbajúcou procesnou spôsobilosťou žalovaných subjektov.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Dovolací súd uvádza, že ak je vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP priveľmi všeobecné nemôže byť podkladom pre dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ má nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívať v tom, že sa nevysporiadal s niektorou podstatnou odvolacou námietkou, musí dovolateľ v dovolaní uviesť, o ktorú konkrétnu odvolaciu námietku išlo a prečo ju považuje za podstatnú pre rozhodnutie vo veci. Dovolací súd nemôže vykonávať komplexný prieskum všetkých odvolacích námietok (de facto nové odvolacie konanie). Dovolateľka v dovolaní namietala, že súdy odignorovali žalobu v časti namietajúcej nesprávny úradný postup.

12. Predmetom tohto konania je náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Pre záver o zodpovednosti štátu za škodu sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. Nesplnenie jednej z nich má za následok zamietnutie žaloby bez ďalšieho vecného posudzovania jej (ne)dôvodnosti. V danej veci nižšie súdy zhodne skonštatovali, že nebol naplnený ani jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (viď bližšie odsek 1 a 2 tohto uznesenia). Zaoberali sa i namietaným nesprávnym úradným postupom súvisiacim so zápisom znalcov.

13. Z odôvodnení rozhodnutí nižších súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval dovolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu (vo vzťahu k splneniu zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu). Dovolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

14. Dovolací súd dopĺňa, že všeobecný súd navyše nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

16. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

17. Námietky žalobkyne po materiálnej stránke smerujú k spochybneniu procesu hodnotenia dôkazov v konaní a správnosti záverov, ku ktorým dospeli súdy.

18. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Najvyšší súd ďalej pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

20. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP nevyplýva.

21. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, keď vo všeobecnosti namieta nesprávne právne posúdenie (ale bez vymedzenia akejkoľvek otázky) a odklon od ustálenej súdnej praxe.

22. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v CSP (tu pozri, napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, pretože zákonodarca túto povinnosť (sformulovať právnu otázku a presvedčiť o jej významnosti) ukladá dovolateľovi.

24. Spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

25. Dovolací súd uvádza, že dovolanie posudzoval podľa jeho obsahu a snažil sa dovolateľke porozumieť, pričom však nebolo možné vyabstrahovať otázku, na ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu stálo a súčasne by odpoveď na ňu mohla mať vplyv na rozhodnutie nižších súdov v jej prospech.

26. Pre úplnosť dovolací súd dopĺňa, že žalobkyňou namietaný odklon od ustálenej súdnej praxe poukazujúc na procesné rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je na mieste. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP) je totiž vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (k pojmu ustálenej rozhodovacej praxe pozri, napr. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017, R 71/2018).

27. Prípustnosť dovolania teda ani z § 421 ods. 1 CSP nevyplýva.

28. Najvyšší súd preto dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP (ako neprípustné a pre nevymedzenie dovolacích dôvodov v zmysle CSP) odmietol.

29. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP per analogiam. Žalovanej ako procesnej súperke žalobkyne, ktorá zavinila výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu, vznikol nárok na ich náhradu. Žalovanej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.